

Arrest

nr. 151 433 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 9 september 2003 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. Op 10 december 2009, bij arrest nummer 198.816, verwerpt de Raad van State het beroep.

Verzoeker stelt dat hij in augustus 2004 is teruggekeerd naar Algerije. Op 16 augustus 2004 dient hij te Algiers een visumaanvraag type C in.

Op 4 juni 2007 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 21 juni 2011 wordt de aanvraag van 4 juni 2007 ongegrond verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 28 september 2011, bij arrest nummer 67 371, stelde de Raad de afstand van het geding vast.

Op 1 december 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2011 werd ingediend door:

*B, A (R.R.: ...)
nationaliteit: Algerije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier bij zijn zus (van Belgische nationaliteit) en haar twee kinderen zou verblijven. Betrokkene zou tevens een verklaring tot wettelijke samenwoning met zijn zus hebben afgelegd en hij haalt aan dat hij volledig ten laste zou zijn genomen door zijn zus. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven hem zou beletten om terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. We merken bovendien nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook wat betreft de zogenaamde tenlasteneming merken wij op dat betrokkene een volwassen man is en hij wordt verondersteld te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Ook de loutere verwijzing naar art. 22-22bis

van de Grondwet en naar art. 10.1 van het BUPO-verdrag kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij zijn zus als weduwe moreel zou steunen en dat hij zich zou ontfemen over zijn zus en de opvoeding van haar kinderen. Hieromtrent dienen wij opnieuw te stellen dat betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn zus kan altijd beroep doen op naschoolse opvang of andere diensten en dit tot de tijd dat betrokkene eventueel kan terugkeren.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van algemeen goed gedrag zou zijn en dat er geen negatieve contacten zouden zijn met het gerecht, de politie en noch voorgaande veroordelingen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sedert 2004 zou verblijven, dat hij alhier sociale banden zou hebben, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij Nederlandse lessen zou volgen, dat hij verschillende deelcertificaten heeft behaald, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen om tewerkgesteld te worden bij E. S., dat hij een werkbelofte bij D. D. kan voorleggen en dat hij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen van vrienden en van zijn nichtje en neefje - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Op 13 maart 2013 wordt voornoemde beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), de motiveringsplicht en het redelijkheids-, rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

“2.1.1. Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, terwijl bij eerdere beslissing de aanvraag reeds onontvankelijk werd verklaard en het bestaan van buitengewone omstandigheden werden erkend.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag zich beroep op criteria 2.1 en 2.8 A en B van de Instructie van 19 juli 2009 en voert aan in de beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009) en bijgevolg dat de aldaar vermelde criteria niet van toepassing zijn.

De bestreden beslissing vermeld uitdrukkelijk in de aanhef van haar beslissing dat zij geen toepassing wenst te maken van de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker diende op 28 november 2008 reeds een aanvraag in tot verblijfsmachtiging.

De instructie dd. 19.07.2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009.

Toch werd bij brief van 21 juni 2011 aan verzoeker meegedeeld dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, overwegende:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden

deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen (...)"

(eigen onderlijning)

Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).

De bestreden beslissing stelt:

"ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing".

Verwerende partij erkende na het vernietigingsarrest van 9 december 2009, dat zij bij het beoordelen van de aanvraag tót verblijfsmachtiging van verzoeker ingediend 28 november 2008, op grond van haar discretionaire bevoegdheid toepassing zal maken van de criteria vermeld in de (vernietigde) instructie.

Verzoeker kon er redelijkerwijs op vertrouwen dat huidige aanvraag effectief zou onderzocht worden in het licht van de instructie van 9 december 2009.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheids –en vertrouwensbeginsel, stellen dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags -of beleidsregel van de overheid. Een door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachting moet daarom in de regel worden gehonoreerd (zie in fiscale aangelegenheden: Cass. 3 juni 2002, FJF 2003/1; Cass. 11 juni 2004, FJF nr. 2004/241; Rb. Antwerpen 8 april 2002, Fisc. Koer. 2002, 297; Rb. Brussel 6 september 2002, TFR 2003, 240; Antwerpen 13 december 2002, Fisc.Koer. 2003, 246; Bergen 5 december 2003, FJF 2004/121; SCORIELS, "Le principe de confiance légitime en matière fiscale et la jurisprudence de la Cour de Cassation", J.T. 2003, 301-310; HENDRICKX, C., *Inkomstenbelasting 2002-2004*, in *Fiscale Rechtspraakoverzichten*, Larcier, Brussel, 29)

In elk geval blijkt dat bij beslissing van 21 juni 2011 verzoeker op grond van dezelfde argumenten als heden, de aanvraag ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard en dus erkende dat er weldegelijk bijzondere omstandigheden bestonden in hoofde van verzoeker.

Geen enkele van de aangehaalde bijzondere omstandigheden in de aanvraag van 27 november 2008, die werden aanvaard door verwerende partij, zijn intussen verdwenen of niet langer actueel.

In huidige aanvraag zijn nog een aantal argumenten toegevoegd (zoals de lange duur asielprocedure).

Het is onverenigbaar met het vertrouwensbeginsel dat verwerende partij in huidige aanvraag, omtrent dezelfde persoon die hiertoe dezelfde argumenten aanvoert, stelt dat er géén bijzondere omstandigheden zijn en de aanvraag onontvankelijk verklaart.

Minstens dient verwerende partij in haar bestreden beslissing te motiveren waarom zij terugkomt op haar eerdere beslissing en waarom zij meent dat de destijds aangevoerde bijzondere omstandigheden heden niet meer kunnen aangenomen worden.

2.1.2. Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing de voorwaarde van ononderbroken verblijf wordt opgelegd om toepassing te kunnen maken van criterium 1.2 van de Instructie.

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 18 juli 2003. De asielaanvraag werd verworpen bij beslissing van 9 september 2003. Hiertegen werd beroep aangetekend bij de Raad van State. Bij arrest van de Raad van State nr. 198.816 van 10 december 2009 werd het verzoek tot nietigverklaring verworpen.

De procedure duurde in totaal 6,5 jaar.

Verzoeker voert ondermeer aan in zijn verzoekschrift van 1 december 2011:

"2.2.3. Criteria instructie van 19/0712009.

Wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden.

2.2.3.1. Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 4 jaar of 5 jaar.

Verzoeker heeft een asielprocedure doorlopen van 5 jaar, Raad van State inbegrepen".

Instructie van 19.07.2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt onder criteria 1.2:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure

van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft".

De bestreden beslissing stelt:

"ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing".

Deze overweging is correct, doch onvoldoende.

De Instructie is inderdaad vernietigd. De vernietigde Instructie van 19.07.2009 kan zich niet als bindende norm opdringen aan verwerende partij. Dit ontslaat verwerende partij echter niet van de verplichting om het argument zelf te onderzoeken.

Dit geldt des te meer omdat naast de vernietigde Instructie van 19 juli 2009, de lange asielprocedure tevens wordt weerhouden in de (niet-vernietigde) instructie van 27 maart 2009 van minister Turtelboom, alwaar gesteld wordt:

"Ter herinneringen, de vreemdelingen die zich in de volgende prangende humanitaire situaties bevinden, kunnen een verblijfsvergunning bekomen: Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (gezinnen met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere gezinnen) voor de asielinstanties";

Verzoekende partij voert aan dat het gegeven dat zijn asielaanvraag 6,5 jaar in behandeling is geweest, wat hij ervaart als een onredelijke lange termijn, hem brengt in een toestand van buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag 9bis Vw. in België in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verwerende partij met dit argument rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing, hoewel het argument zelf, al dan niet terecht verankerd aan de vernietigde Instructie, zeer duidelijk werd aangevoerd in de aanvraag (afzonderlijke titel).

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat de Instructie vernietigd werd. Nergens wordt aangehaald waarom de lange duur van de asielprocedure niet aanvaard wordt als een bijzonder omstandigheid, los van het bestaan van de instructie.

Huidig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 *in fine* van zijn verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat zijn asielprocedure 6,5 jaar heeft geduurd, hoewel dit argument, "al dan niet terecht verankerd aan de vernietigde instructie", zeer duidelijk werd aangevoerd in een afzonderlijke titel in de aanvraag, aldus verzoeker.

De Raad merkt op dat de duur van de asielprocedure inderdaad werd aangehaald in de aanvraag van verzoeker, doch dat dit argument in de aanvraag, zoals verzoeker zelf aangeeft, wordt opgeworpen onder de subtitel "2.2.3.1. Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 4 jaar of 5 jaar." en derhalve deel uitmaakt van het hoofdstuk met als titel "2.2.3. Criteria instructie van 19/07/2009."

Gelet op het voorgaande en aangezien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*, kan het betoog van verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het argument van de duur van de asielprocedure niet worden bijgetreden. Waar verzoeker tot slot stelt dat enkel wordt vermeld dat de instructie vernietigd werd, doch nergens wordt aangehaald waarom de lange duur van de asielprocedure niet aanvaard wordt als een bijzondere omstandigheid, los van het bestaan van de instructie, merkt de Raad op dat dit argument niet los van de instructie werd ingeroepen en dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering voor de overheid niet inhoudt dat de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten worden vermeld. De overheid dient niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Bovendien, in de mate dat niet elke aangegeven nuance wordt opgenomen in de motivering, betekent dit niet *ipso facto* dat de motivering niet afdoende en draagkrachtig zou zijn.

Verzoeker verwijst aangaande het criterium van de duur van de asielprocedure tevens naar de instructie van 27 maart 2009 van minister Turtelboom. De Raad merkt evenwel op dat dit een nieuw element betreft dat niet werd aangehaald in de aanvraag van 1 december 2011. De Raad wijst er dan ook op dat de gemachtigde aldus niet op de hoogte kon zijn van dit argument bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Zodoende kan verzoeker de gemachtigde ook niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, daar hij zelf niets in dit verband in zijn aanvraag naar voren heeft gebracht.

Daarenboven kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden dat hij zich kan beroepen op de lange duur van het onderzoek van zijn asielaanvraag. Uit de feiten blijkt immers dat slechts werd vastgesteld dat Frankrijk en niet België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn asielprocedure als dusdanig.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betoogt onder meer dat hij reeds een aanvraag indiende op 28 november 2008 en dat de instructie werd vernietigd op 9 december 2009.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 “vernietigd werd door de Raad van State” en dat bijgevolg “de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De verwijzing van verzoeker naar een brief van 21 juni 2011 en zijn betoog dat hoewel de instructie van 19 juli “2010” werd vernietigd door de Raad van State er zich niets tegen verzet dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing maakt van de vernietigde instructie, evenals dat de verwerende partij zou erkend hebben dat bij het beoordelen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker toepassing zou worden gemaakt van de criteria vermeld in de (vernietigde) instructie op grond van haar discretionaire bevoegdheid, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoeker betoogt dat hij er redelijkerwijs op kon vertrouwen dat de aanvraag effectief zou onderzocht worden in het licht van de instructie van “9 december 2009” en verwijst verder naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Tevens verwijst verzoeker naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 27 november 2008, dewelke op 21 juni 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en betoogt dat gelet op de beslissing tot ongegrondheid van voornoemde aanvraag, door de gemachtigde van de staatssecretaris reeds werd erkend dat in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat geen enkele van de in voornoemde aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden intussen verdwenen of niet langer actueel is. In de huidige aanvraag zouden enkel een aantal argumenten zijn toegevoegd. Verzoeker meent dat het onverenigbaar is met het vertrouwensbeginsel dat verweerder aangaande de huidige aanvraag omtrent dezelfde persoon die dezelfde argumenten aanvoert, stelt dat er geen bijzondere omstandigheden zijn en de aanvraag onontvankelijk verklaart. Minstens dient te worden gemotiveerd waarom wordt teruggekomen op de eerdere beslissing en waarom wordt gemeend dat de destijds aangevoerde bijzondere omstandigheden niet meer kunnen worden aangenomen, aldus verzoeker.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C.04.0157.F). Het betoog van verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

De Raad wijst er verder op dat elke aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet afzonderlijk dient te worden beoordeeld, zodat van de aanvrager kan verwacht worden dat hij telkenmale aantoonbaar voldoet aan de aan de aanvraag verbonden wettelijke vereisten. Tevens heeft verweerder bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van hetgeen werd aangevoerd in de betreffende aanvraag en dient niet te worden gemotiveerd omtrent een eerdere beslissing of aanvraag. Het betoog van verzoeker in de tegenovergestelde zin mist juridische grondslag.

Verzoeker kan derhalve uit genoemde beslissing betreffende de voorgaande aanvraag geenszins conclusies trekken met betrekking tot de voorgehouden buitengewone omstandigheden van de nieuwe aanvraag. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij er redelijkerwijze vanuit kon gaan dat de buitengewone omstandigheden reeds effectief werden aanvaard.

Waar verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker betoogt dat het criterium 1.2. of de andere criteria van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep alsnog op hem hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of hij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de Raad dient te toetsen aan een instructie. Het middelonderdeel betreffende een schending van een het criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker brengt, gelet op punt 2.2., geen enkel concreet gegeven aan dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde stukken die hij heeft voorgelegd, zodat hij niet aantoonbaar met concrete gegevens aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Ook een schending van de door de verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS